

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐
ประหนึ่งว่าเป็นอวัยวะเดียวกัน

เมื่อวานเราไปถ้ำผาปู่ เอาของไปให้ คือวัดไหนขัดข้องขาดเงินเราก็กินตามไปๆ ไปให้ๆ เป็นกรรมฐานไปให้แล้วก็สอนด้วย อย่าอ่อนแอนะ ชี้นิ้วด้วย ดูลักษณะอ่อนแอ ครูบาอาจารย์ท่านพาดำเนินมาเป็นยังไง ไม่ดูหน้าครูบาอาจารย์บ้างหรือ เอาจริง ๆ เราคือครูอาจารย์ผู้ที่เป็นหลักของวัดนี้ท่านล่วงไปแล้ว ผู้ที่จะสืบทอดจะสืบทอดด้วยวิธีใด สืบทอดด้วยวิธีถูกต้องตามอรรถตามธรรม ชยันชั้นแข็ง ระมัดระวัง เรื่องศีลธรรม สมบูรณ์แบบครูบาอาจารย์ เราเป็นแบบไหน นั้น ไล่เบี้ยเข้าไป ถ้าไม่ควรเข้าไปเยี่ยมเข้าไปเกี่ยวข้อง ไม่ไปจริงๆ นะเรา ไม่เหมือนใคร ไปดูลักษณะอ่อนแอๆ ถอยเลย ไม่เสริม ไปวัดไหนเดือนเสมอ

คำว่าเดือนหมายถึงวัดครูบาอาจารย์ที่เราเคารพนับถือ พอท่านล่วงไปแล้วผู้สืบทอดท่านเป็นยังไง เป็นยังไงเรื่อย ควรเตือนเตือน ถ้าไม่เตือนแสดงว่าไม่ไป ถ้ายังเตือนอยู่ก็คอยสังเกตดู ถ้าปฏิบัติตามนั้นแล้วเราเข้าไปเกี่ยวข้องตลอด เดือนตลอด ถ้ายังขึ้นหน้าด้านไม่ไป วัดต่างๆ ครูบาอาจารย์ซึ่งเป็นที่เคารพนับถือท่านล่วงไปๆ ตามเข้าไปๆ วัดถ้ำผาปู่ก็ท่านอาจารย์คำดีที่เป็นพระสำคัญ เมื่อวานไปวัดถ้ำผาปู่ ไปแต่ละที่ๆ นี้ของเต็มรณะเรา หากเป็นอย่างนั้น ที่จะไปเปล่าๆ ไม่ได้ละมันหากเป็นในจิต ด้วยความเมตตาๆ ไปก็ทะเลๆ แล้วอะไรในวัดที่ควรจะสงเคราะห์ก็สงเคราะห์ๆ ไป วัดถ้ำผาปู่ แม่ชีแม่ขาวเราให้คนละหนึ่งพันๆ นอกจากนั้นก็เข้าส่วนกลางเอาไว้เป็นประจำถ้าเราไปทีไร ให้เงินประจำสำหรับทำครัวถวายพระห้าหมื่นๆ ทุกครั้งที่เราไป

ในหัวใจของเราเราพูดจริงๆ แต่ก่อนไม่เคยเป็นก็เป็นธรรมดาเหมือนโลกทั่วๆ ไป แต่มาปัจจุบันนี้มันไม่เป็นอย่างนั้น มันเปิดกว้างไปด้วยความเมตตา เพราะฉะนั้นอะไรจึงมีไม่ได้ ในตัวของเรามีไม่ได้ กวาดออกๆ ด้วยความเมตตาละกวาดๆ ออก จะทำอย่างนี้ไม่มี ไปที่ไหนเมตตาๆ แม้แต่มองดูสัตว์เขาก็เมตตา วัดเราก็มีสัตว์ เราก็ออกไปเล่นกับหมาเรา พอออกไปตามถนนหนทางเห็นหมาก็รักหมา พูดกับมันอยู่ในรถ หมามันไม่รู้เรื่องแหละว่าเราพูดกับมัน เราพูดอยู่ในรถ พูดด้วยความรักเมตตาคนนั้น คนที่เขาฟังเขาจะว่าเหมือนเราเป็นบ้า แต่ใครเป็นบ้าก็ไม่ทราบ

อำนาจความเมตตาไม่เหลือละ มีอะไรไม่เหลือเลยอำนาจความเมตตากวาดออกๆ กวาดหมดเลย อย่างเรานี่เราไม่มีอะไรนะ มีแต่จะเพื่อโลกๆ ไปหมด คือถ้าภายในมันพอเสียอย่างเดียวเท่านั้นเปิดออกหมดเลย ภายในพอ ไม่เอาอะไรเข้ามาๆ กำไม่มี มีแต่แบบๆ พอในหัวใจ นี่ละธรรมท่านพอ ไม่เหมือนกิเลส กิเลสได้เท่าไรยัง

กวาดยิ่งกว่านึ่งเป็นบ้า ผู้มั่งมีศรีสุขมากน้อยเท่าไร เราอย่าเข้าใจว่าพวกนี้มีความสุขนะ ไม่ได้เหมือนผู้มีธรรมในใจ ผิดกันมากทีเดียว กิเลสมีภายในใจเป็นพื้นเป็นไฟไปหมด สมบัติเงินทองข้าวของมีเท่าไร ยศถาบรรดาศักดิ์สูงเท่าไร เป็นเรื่องของกิเลสเสริมไฟๆ ทั้งนั้น

ไปๆ ตูตึกรามบ้านช่องเขา สร้างอันนี้ไม่พอ สร้างอันนั้นไม่พอ สร้างอันนี้ไม่พอ คือกิเลสมันพาทำ ถ้าธรรมท่านมีความพอดีสงบร่มเย็นสบาย ต่างกันมากนะกับธรรม ถ้ากิเลสแล้วไม่พอ ไปที่ไหนอยู่ที่ไหน สร้างนี้แล้วขึ้นอันนั้นอีกๆ เราดูจริงๆ ไปไหนไม่ธรรมดานะ ตาสัมผัสผัสจิตมันจะวิ่งรอบไปเลยๆ เป็นธรรมชาติ ตูกิเลสดูธรรมส่วนมากไม่ค่อยมีธรรมนะ มีแต่กิเลส จนอ่อนใจนะที่จะสอนโลก จะสอนไปอย่างไร ก็มีแต่กิเลสเครื่องเสริมไฟ ไส้เข้าไป ได้เท่าไรไม่พอๆ ตายทิ้งด้วยความไม่พอ ไม่ได้ตายทิ้งด้วยความพอนะ ผิดกันกับธรรมมาก

จิตเริ่มตั้งแต่เป็นความสงบสุขก็เย็นๆ ความดีความดีเกี่ยวกับโลกสงบเข้ามาๆ ธรรมมากเข้าเท่าไรอันนั้นยิ่งหดเข้ามา ปล่อยเข้ามาๆ จิตเต็มที่แล้วเปิดหมดเลย ไม่เอา ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าธรรม เป็นอย่างนั้นละธรรม ถ้ามีพอในใจแล้วไม่หาอะไร มีแต่ความเมตตาจ่ายออกที่นี้ จ่ายออกด้วยความเมตตา นั้นละธรรมต่างกับกับกิเลส

ยิ่งจนตายเท่าไรมันหากเป็นนะในจิตนี้ เพราะจิตนี้ไม่มีวัย จิตนี้มันเป็นยังงั้นมันก็เป็นอย่างนั้นของมัน มันหมุนหมุนด้วยความเป็นธรรมนะ ไม่ได้หมุนแบบโลก มองดูแพลับอลอะไรนี้ จิตมันจะวิ่งป๊อปๆ รอบตัวๆ ไปโดยหลักธรรมชาติของมัน แต่ไม่มีใครรู้วันนี้เปิดเสียบ้าง ไม่มีใครรู้ ไปนี้เหมือนหัวตอ จิตนี้ไม่ได้เป็นหัวตอ มันหมุนของมันตลอดๆ นั้นละธรรมเป็นอย่างนั้น ภายในใจนี้ก็พอ คือพอทุกอย่างแล้วในหัวใจ ใจที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้วเรียกว่าพอเต็มที่ นิพพานเที่ยงอยู่ตรงนั้น ธรรมธาตุอยู่ตรงนั้น ไม่เดือดร้อน เป็นบรมสุขในหัวใจ ไปที่ไหนเย็นไปหมด

ที่จะไปโกรธไปเคียดไปแค้นให้ผู้ใดซึ่งเขามาฆ่า ตายก็ตายทิ้งเปล่าๆ ที่จะโกรธจะเคียดจะแค้นให้เขาเรียกว่าไม่มี คือมันหมด กิเลสตัวโกรธตัวเคียดแค้นตัวก่อกรรมก่อเวรเป็นกิเลสทั้งนั้น เมื่อสิ่งเหล่านี้ไม่มีแล้ว ตายก็ตายทิ้งเปล่าๆ เขาเอาไปฆ่าก็ตายทิ้งเปล่าๆ ด้วยความเป็นธรรมเต็มตัวๆ

เราอยากให้ผู้ใหญ่เราในเมืองไทย พาผู้น้อยชักจูงผู้น้อยไปในทางที่ถูกที่ดีบ้าง เต็มนี้ผู้ใหญ่น้อยไม่ค่อยเป็นท่านะ เมืองไทยของเราไม่ค่อยเป็นทำเป็นทาง เป็นพระแทนที่จะเป็นทำเป็นทาง เป็นพระยิ่งเลวนะ มันเป็นแบบเดียวกัน เป็นพระกลายเป็นโลกซี ได้ยศถาบรรดาศักดิ์มาเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ไปหมด เนอะ พระทำไมเป็นอย่างนั้น พระแปลว่าประเสริฐ คำว่าประเสริฐแล้วหาอะไรมาเพิ่มล่ะ ความเป็นพระเต็มตัว

แล้วอยู่ที่ไหนสบายหมด หามาทำไม้อัยศไธลภัสสรเสริญเยินยอ อะไรจะเกินพระ คำว่าพระเป็นธรรมประเสริฐแล้วเต็มหัวใจ ถ้าอยู่กับอันนี้แล้วจะไม่เดือดร้อนเลยพระเรามันไม่อยู่กับพระธรรมอันเลิศอยู่ในหัวใจพระ มันไม่ได้สนใจกับธรรมอันเลิศในหัวใจ มันไปสนใจกับบุตรกับคุณ มันก็ดันไปตามโลกเขา ดีไม่ดีสู้โลกเขาไม่ได้ เลวกว่าเขาไปมีเยอะนะพระเราเป็นอย่างนั้นละ เอาธรรมจับชื จะไปดูถูกคนนั้นยกยอคนนี้หาเหตุหาผลไม่ได้ไม่เป็นธรรม ธรรมว่ายังไงต้องเป็นอย่างนั้น

พวกเราก็เป็นลูกชาวพุทธควรจะต้องเปลี่ยนแปลงแก้ไขกิรียมารยาท ความประพฤติน้ำที่การงานออกไปจากใจ ควรจะตัดแปลงจิตใจให้ดี อย่าให้เหลวไหลโลเล ไม่น่าดูเลย ผู้ใหญ่ทุกวันนี้ไม่ว่าทางไหน แทนที่จะเป็นผู้นำหน้าผู้น้อยไม่ค่อยเป็น หดหัวอยู่ในกระดอง แต่อยากผึ่งผายนะ อยากเบ่งอยากดัง ใหญ่ชี้ใหญ่ชี้หมาอะไรก็ไม่ทราบใหญ่ให้ใหญ่เป็นศีลเป็นธรรม ใหญ่เท่าไรยิ่งเย็นๆ นั้นถึงถูก ใหญ่เท่าไรยิ่งก่อความเดือดร้อนแก่ตนเองและผู้อื่นใช้ไม่ได้นะ อันยศอันลาภนี้หามาอะไรเผาหุ้มมันอะไร

อะไรจะเลิศเลอยิ่งกว่าพระ คำว่าพระประเสริฐ ธรรมอยู่ที่เลิศแล้วเลิศเลอไปหมด หมาอะไรมาเพิ่มเติมอีก จะให้เลวกว่าพระไปไม่มี ยศนั้นยศนี้เข้ามามันเป็นบ้าไปตามโลกเขาหมดนะ นี่ฟังเสียชื่อเสียงธรรม เราไม่เคยสะทกสะท้านที่พูดออกไปแล้วว่าใครจะตำหนิตีดยนอะไรเราไม่เคยมี พูดโดยความเป็นธรรมล้วนๆ ไปเลยเทียวเจ้าของผิดบอกกว่าผิด ที่จะให้เจ้าของใหญ่กว่าธรรมไม่มี เราไม่มี เราเคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังที่มันเด่นนะ เป็นเสียงแผดเผาออกมาจะเผาพระทั้งวัด เณรก็เหมือนกันเผาหมดเลย

ปิดกวางที่ว่าเราดูนาฬิกาผิด เคยเล่าให้ฟังแล้ว ออกมานี้แผดออกมालะ ตามธรรมดากการปิดกวาง ข้อวัตรปฏิบัติใครจะทันเราง่ายๆ ะ ไม่ทัน นำหน้าตลอดข้อวัตรปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่างเราดูแลหมด ก็มีทุกวันนี้เป็นไปไม่ได้ อยู่ลำพังนี้มันก็จะตายแล้วแต่ก่อนไม่ได้เป็น เพราะฉะนั้นพระเณรจึงนอนใจไม่ได้หัวหน้าหมุนตัวๆ พระเณรจะมานอนใจชี้เกียจชี้คร้านได้หรือ ชี้น้ำที่เดียวไล่หนีด้วย นั้นเป็นอย่างนั้น เราจึงพูดว่าเรากราบธรรม

ออกมาเราไม่รู้ว่าเราผิดละชิ ดูนาฬิกาผิด นึกว่านาฬิกา ไซ้ นี่มันเลยเวลาปิดกวางแล้ว คำว่าไม่ตาตแล้วก็ชดจากข้างในออกมาข้างนอก ตามธรรมดาปิดกวางออกมาข้างนอกนี้พระเณรจะเต็มแล้วในบริเวณนี้ คือท่านองค์นั้นกวางออกมาจากกุฏิของตนๆ ออกมาๆ แล้วมาถึงนี้ก็มารวมกัน เราก็กวางของเราออกมา มาถึงนี้ก็รวมกัน พระเณรเต็มละแถวนี้ เพราะต่างองค์ต่างกวางออกมาจากกุฏิของตัวๆ มาถึงนี้ก็มารวมกัน วันนั้นกวางออกมาเสียบเลย เราเป็นบ้าคนเดียว ดูนาฬิกา เอ้า ตาย นั้น

นี่ละเรื่องข้อวัตรปฏิบัติเราน่าตลอดโดยหลักธรรมชาตินะ มันหากเป็นของมันเอง มาดูนาฬิกา ໓ ตาย แล้วก็คว่ำไม้ตาดนี้กว่าเลยเวลาไปแล้ว กวาดออกมาๆ ออกมาศาลานี้ก็จะเห็นพระเต็มวัดๆ เหมือนทุกวันที่ท่านกวาดมารวมกัน มาวันนั้นไม่เห็นใคร เณรมันคงจะรำคาญตา มันอยู่รักษาศาลานี้ มันก็เลยด้อมๆ ออกไปถือไม้กวาดออกไป ขึ้นเลย เณรๆ นั้นนะมันจะเอานะ ถ้าหากว่าเจ้าของถูกต้องแล้ว ตอนกลางคืนยังจะประชุมอีกนะ ดีไม่ดีไล่ออกจากวัด นี่ละเด็ดเดี่ยวอย่างนั้นละการปกครองพระเณร

เราก็เด็ดของเราปฏิบัติตัวมาเป็นอย่างนั้นไม่ได้แหละแหละ ที่นี้มาปกครองพระเณรจะมาแหละแหละให้เห็นไม่ได้ พอออกมาจากนั้นเณรมันคงรำคาญตา มันก็เลยเอาไม้กวาดไปกวาดหน้าวัด เณรขึ้นเลย พระวัดนี้มันตายกันหมดแล้วหรือ ใครจะไปกุสลาใครเมื่อพระตายทั้งวัดแล้ว ถึงเวลายังไม่รู้หรือ มันเป็นอย่างงี้เป็นอย่างงั้น เรียกว่าหยาบมากที่สุดละวันนั้น เข้าใจเจ้าของว่าถูกต้องแล้ว พวกพระนี่หยาบมากเลวมาก กลางคืนจะต้องประชุมกัน ดีไม่ดีไล่ออกจากวัดหมดนั่นนะ

เป็นอย่างงี้พระเณรหายหน้าไปหมดวันนี้ ใครจะกุสลาใครมันตายหมดวัดแล้วเสียงนี้ไม่ใช่ธรรมดานะ ฟาดดินถล่ม เอาจริงเอาจังมากทีเดียว ถ้าหากเป็นความถูกต้องของเราพระเป็นฝ่ายผิดแล้วกลางคืนจะประชุมกันละ ต่อจากนั้นจะไล่พระออกจากวัดเพราะจริงจังมากเราการปกครอง ใครจะมาแหละแหละให้เห็นไม่ได้ วันนั้นเราผิด เราผิดเป็นบ้าทั้งตัวเลย พอมาก็ เณร ไม่รู้เวล่ำเวลาหรือ เป็นอย่างงี้วันนี้นะ นาฬิกาได้เท่าไร

คือปิดกวาดนั้นกำหนดกันว่า ๔ โมงเย็นปิดกวาด ต่างคนต่างมีนาฬิกา พอ ๔ โมงเย็นเป๊งแล้วก็ลงกวาดมารวมกันที่ศาลา เราก็มีนาฬิกา นาฬิกามันถูกแต่เรามันผิดมาดู ໓ ตาย ชัดออกมา ออกมาไม่เห็นพระเณรสักองค์เดียวเลย มันเป็นอย่างงี้ เณรพระเณรทั้งวัดมันตายกันหมดแล้วหรือ ใครจะกุสลาใครเมื่อมันตายทั้งวัดกันแล้ว ใครกุสลาใคร ไม่รู้หรือเวล่ำเวลาเป็นอย่างงี้ เอาอย่างหนักนะ แล้วนาฬิกาได้เท่าไร มันเป็นอย่างงี้ นาฬิกาฟังได้บ้าย ๓ โมง ๒๐ นาที คือบ้าย ๔ โมงปิดกวาด แต่เราดูนาฬิกาผิดนึกว่าเป็น ๔ โมง ๒๐ นาทีไปแล้ว มากี่ขนาดใหญ่เลย

นาฬิกาฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที หือ เอาอีกนะ นาฬิกาเท่าไร นาฬิกาฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที หยุดๆ ขึ้นทันทีนะ เห็นไหมนั่นเป็นไฟออกมานะ หยุดๆ มันจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา ห้ามไม่ให้พระมากวาดมันจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา เดินกลับหลังปั๊บๆ เลย นั้นเห็นไหม นั้นละเอาธรรมเป็นหลัก ที่มันแผดเผา นั้นเข้าใจว่าถูก เมื่อตัวผิดแล้วธรรมท่านถูกต้องอยู่แล้ว เวลาถูกต้อง เราผิดต่างหาก จึงบอกว่าหยุดๆ มันจะเป็นบ้ากันทั้งวัดอย่ามาปิดกวาด พระเณรจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา กลับปั๊บไป เณรมันคงจะหัวเราะ เหมือนจะกั๊ดจะฉีกครั้นแล้วเป็นอย่างงี้

นี่ละคือเป็นธรรมทั้งนั้น ไม่ได้มีกิเลสเข้าแฝง เป็นธรรมล้วนๆ เลย บอกว่าหยุดๆ มันจะเป็นบ้ากันทั้งวัดอย่ามาปิดกวด เราจะไปแก้บ้าเรา จะไปแก้บ้าเจ้าของ ไม่ทราบว่าจะแก้หรือไม่ตกก็ไม่รู้ไปเลย อย่างนั้นละ ต้องยอมรับอย่างนั้นซิธรรม จะถือว่าตัวนี้เป็นอำนาจบาตรหลวงเป็นสมภารเจ้าวัด ใหญ่กว่าธรรมไม่ได้นะ ธรรมเหนือกราบตลอด เราผิดต้องยอมรับ เราก็ไม่ลืมนะ คือมันเอาจริงจังนี่ ยังไม่แล้วนะกลางคืนจะประชุมกันแล้วนะนั่นไม่ใช่เล่นนะ

ถ้าผิดอย่างที่เรารู้ใจนะ พระเถรดีไม่ดีแตกออกจากวัด ขับไล่ออกจากวัด เราจะไม่อยู่คนเดียวเรานู่นนะ จะไม่มีอะไรมายุ่งกวนให้ก่ดถ่วงเรื่องความผิดความพลาด เราจะไม่อยู่คนเดียวเรา แต่เราผิดเราก็ต้องไปแก้บ้าเรา เณรคงจะหัวเราะในใจ เสียเหมือนฟ้าลั่น พอว่านาฬิกาฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที หือ ขึ้นอีก บอกว่านาฬิกาได้เท่านั้น หยุดๆ ทันทีเลยเดินกลับ แน่ เป็นอย่างนั้นนะ เอาธรรมเป็นเกณฑ์ไม่ได้เอากิเลสมาเป็นเกณฑ์ บอกว่าหยุดๆ มันจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา ปู้บๆ กลับไปแก้บ้า ไม่ทราบว่าจะแก้ได้เท่าไรแก้บ้า เป็นอย่างนั้นละเอาจริงเอาจัง นี่ละการปกครองพระเถร ปกครองเราเป็นอันดับหนึ่ง เคลื่อนไม่ได้กับเราเอง

ไปอยู่ที่ไหนก็เป็นอย่างนั้นนะครูบาอาจารย์รัก สำหรับไปอยู่ที่ไหนเราไม่ยอมจะไปอยู่ที่ไหนครูบาอาจารย์รักทั้งนั้น ไปฝ่ายปฏิบัติครูบาอาจารย์ก็รัก เช่น สมเด็จพระสังฆราชวงศ์ พรราชา ๑๖ เผศพพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านก็มาเฝ้าศพพ่อแม่ครูจารย์มั่น เผศพแล้วจะลากเรากลับไปกรุงเทพ จะเอาคืนไปกรุงเทพ ไปอยู่วัดพระศรีมหาธาตุ เพราะท่านรักท่านเมตตาไว้ใจทุกอย่างๆ ความหมายว่าฉัน ก็มีท่านเจ้าคุณศรีวรคุณ น้องชายท่านเจ้าคุณอุบลีท่านช่วยไว้ได้ ไม่อย่างนั้นก็ทำใจลำบาก จะให้เรากลับนี้กลับไม่ได้แล้ว ท่านช่วยก็เลยหยุด เรื่องราวก็เลยระงับไป

ถึงขนาดนั้นเจอหน้าเราเมื่อไรตาถึงใสเลย ท่านโมโหว่าไม่ได้ไป ขโมยหนี หนีจากกรุงเทพ ท่านไปต่างจังหวัดท่านไม่อยู่ตอนนั้น ขโมยหนีเข้าป่าเลย ท่านมาท่านก็ตาม จดหมายตามให้กลับๆ มา ไม่กลับเฉยตลอด จนกระทั่งพรราชา ๑๖ มาเจอกัน ที่นี้ท่านจะเอาเลยมัดเลยเทียว ให้ไปกรุงเทพพร้อมกันนี้ว่าไง โธ่ ตอนนั้นจิตเราเป็นหมุนธรรมจักรแล้วนี่ อยู่คนเดียว อยู่กับใครไม่ได้แล้วจิตหมุนเป็นธรรมจักร หมุนตัวๆ ฟุ้งๆ แล้วจะลากไปหาส้วมหาดานได้อย่างไร

ก็พอดีเจ้าคุณศรีวรคุณท่านช่วยเอาไว้ก็เลยเป็นอันว่าไม่ได้ไป เรื่องราวเป็นอย่างนั้น คือไปอยู่ครูบาอาจารย์ที่ไหนๆ พุดจริงๆ ไม่ได้ยอตัวนะท่านเมตตาสงสารทุกครูทุกอาจารย์ ทางฝ่ายปฏิบัติก็พ่อแม่ครูจารย์มั่น แล้วครูบาอาจารย์ทั้งหลายแต่ก่อนท่านก็รักเหมือนกันเมตตา เราไปอยู่ที่ไหน เพราะเราไม่ใช่เป็นคนขี้เกียจขี้คร้าน ทำอะไรทุกสิ่ง

ทุกอย่างเกี่ยวกับครูบาอาจารย์เอาไว้รอบๆ ตลอด เช่นไปอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มั่นใน วาระสุดท้าย ได้ปฏิบัติกันอย่างเต็มเหนี่ยวเลย วาระสุดท้ายเวลาท่านป่วยหนัก

แต่ก่อนท่านก็ไว้ใจอยู่แล้วๆ แต่เวลาท่านเจ็บไข้ได้ป่วยนั้นละ ท่านได้เห็นใจเรา มีความเคารพรักเทิดทูนท่านขนาดไหน ท่านจะรู้ในเวลานั้น เรากับท่านติดกัน ตลอดเวลา พระเณรอยู่นอกมุ้งๆ ไม่ให้เข้าไปยุ่ง พระเณรท่านก็ไม่ทะเล้ง ท่านดูเราทำ กับท่านก็ดูพอแล้ว พอท่านเคลิ้มหลับไปนิดหนึ่งกลางคืน พอลืมตาขึ้นมา ท่านมหาไป ไหน แน่ะ พระทั้งวัดไม่ถามหานั้น ท่านมหาไปไหน เราก็ดูใจจนขำๆ บอกพระแล้ว พอท่านตื่นนอนท่านถามถึง ผมอยู่ที่นั่นให้ไปบอก

พอว่าท่านมหาไปไหน พระปู้ไปบอกปู้เข้าเลย เข้ามุ้ง อยู่กับท่านในมุ้งสอง ต่อสองเท่านั้นละ มีอะไรจัดการเรียบร้อยๆ แล้วส่งออกๆ เราเทิดทูนที่สุดอวัยวะของ พ่อแม่ครูจารย์มั่นจะไม่ยอมให้ใครไปแตะต้องเลย คือความเคารพรักความสงวนท่าน ไม่ให้ใครเห็นอวัยวะภายนอกภายในของท่าน จะให้เห็นแต่เราองค์เดียวซึ่งเป็น เหมือนกับอวัยวะท่านเอง ไม่ว่าถ่ายหนักถ่ายเบาอะไรทุกอย่าง เราเป็นอวัยวะของท่าน ที่เดียวเลยไม่ให้ใครรู้ เราทำเสร็จแล้วส่งออกๆ ไม่ให้มีใครเห็นอวัยวะภายในของท่าน มีแต่ท่านกับเราซึ่งประหนึ่งว่าเป็นอวัยวะเดียวกัน อย่างนั้นตลอดถึงท่านนิพพาน

เวลาท่านป่วยหนัก คือวันโรคนั้นเวลาหนาวมันโธนะ ท่านเป็นวัณโรคไอ ถ้าท่าน ไม่ได้นอนทั้งคืนเราก็ก็นอนทั้งคืน วัณโรคเขาบอกว่าติดง่าย แต่เรากับท่านปากเรากับ ปากท่านมันพัวพันกัน คือเอาสำลีสักกวาดเสลดออกๆ เอากะละมังสำลีสักไว้ เอานี้กวาด ออก ทั้งสำลี เอานี้กวาดๆ อยู่อย่างนั้นตลอด เขาว่าวัณโรคติดกันได้เราไม่เคยสนใจ วัณ โรควัณแรกอะไร ก็ไม่ติดนะ แปลก คงเป็นบุญกุศลนั้นละ ที่ทำด้วยความรักความ เทิดทูนสุดหัวใจเรากับท่าน เราไม่มีอะไรติดตัวของเราเลย อยู่กับท่านหมด มอบหมด

นี่ละวาระสุดท้าย พอลืมตาขึ้นมาท่านจะถามละ ท่านมหาไปไหน แน่ะ พระทั้ง วัดท่านไม่ได้ถามนะ ท่านมหาไปไหน คือเราปฏิบัติกับท่านสุดความสามารถของเรา ท่านเป็นจอมปราชญ์เราเป็นจอมโง่ เราก็ก็นิดตัวของเราให้ทันกับเหตุการณ์ องค์ใดที่เข้าไป เกี่ยวข้องกับท่านมันก็ไม่สนทใจ ผิดถูกชั่วดีอะไรให้ท่านสับเชกเรา มอบเลย

เพราะฉะนั้นพระเณรจึงไม่ค่อยได้เข้า มีแต่เราอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งท่านสิ้นไป กับมือ พอใจในการอุปถัมภ์อุปฐากพ่อแม่ครูจารย์มั่นสุดหัวใจเรา เราเต็มเม็ดเต็ม หน่วยเลย ไม่ว่าถ่ายหนักถ่ายเบาเราทำคนเดียว เรายังเป็นเหมือนอวัยวะของท่านเลย เราทำเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกอย่างไม่ให้พระเณรเข้าไปเกี่ยวข้อง เรารักเราสงวนเรา เทิดทูนท่านสุดหัวใจ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องปฏิบัติท่านประหนึ่งว่าอวัยวะของท่านกับ

ของเราเป็นอันเดียวกัน พระณอร์ท่านก็ไม่ทะเล้ง ท่านก็อยู่ข้างนอก เวลาจำเป็นจริง ๆ มีแต่เราละ

เรียกว่าเราพอใจอบอุ่น ในการปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์นี้บกพร่องที่ตรงไหน เรียกว่าเต็มความสามารถของเรา ส่วนความโง่ความฉลาดจะมีแคไหนเราก็อทราบไม่ได้ ทราบได้แต่ว่าเต็มความสามารถของเราด้วยความเทิดทูนท่าน เป็นอย่างนั้นละพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านไม่พูดนะ ดิหรือชมท่านไม่พูดอะไร สมชื่อว่าเป็นจอมปราชญ์ เราเป็นผู้หมุนตั่วๆ อยู่ ท่านไม่พูดอะไร ไม่ว่าปวดหนักปวดเบา เราทำหน้าที่หมดเลย เรารักสงวนท่านไม่ให้ใครเข้าไปเห็นอวัยวะของท่านละ เรากับท่านเหมือนว่าอวัยวะอันเดียวกันปฏิบัติต่อกัน

ที่ว่าไปอยู่ที่ไหนกับครูบาอาจารย์ มันก็คงจะเป็นนิสัยอย่างนี้เรา อยู่ครูบาอาจารย์ฝ่ายปริยัติฝ่ายไหนอย่างนี้ ท่านรักท่านเมตตามาก ท่านไม่ยากให้ไปไหนอย่างสมเด็จมหาวิรวงศ์ พรรษา ๑๖ ยังจะลากเรากลับไปอีก อย่างนั้นละท่านรัก ท่านไว้วางใจทุกอย่างเลย ถ้าเราได้จัดอะไรๆ แล้วเป็นอันว่าแล้วเลย ไปถามมหาบัวว่าไฉนอย่างนี้ สมเด็จมหาวิรวงศ์ก็เหมือนกัน ท่านว่าอย่างนั้นๆ ท่านหยุดเลยนะ ท่านไม่เคยค้ำ

พ่อแม่ครูจารย์มั่นก็เหมือนกัน เวลาขัดข้องเรื่องอะไรต่ออะไร สรุปล้วนนะ ท่านมหาว่าไฉน ท่านว่านั้น ท่านก็นิ่งเหมือนกันนะ เราก็อใช้สุดกำลังความสามารถของเราในความฉลาดและโง่ เอาเต็มภูมิ เวลาท่านถาม ท่านมหาว่าไฉน สรุปล้วนอันนี้ลง ท่านมหาท่านว่าไฉน ท่านว่าอย่างนั้นๆ ท่านหยุดเลยนะ ท่านไม่เคยค้ำเราพ่อแม่ครูจารย์มั่น เอาละที่นี้ให้พร

เออ ใครที่อยู่กุฏิสองหลังนั้นนะ ตำแหน่งนะ ใครมาอยู่ขึ้นสองคนหรือสามคนอยู่ นั้นนะ อยู่เป็นเวลาจำเป็นในงานทั้งหลายเสร็จแล้วให้ออก อย่าให้ได้โล่งนะ ครั้นเข้าไปแล้วไล่ไม่ออกพวกนี้ อยู่ตำแหน่งสองคนนั้นนะให้ออก เสร็จงานแล้วงานพิธีที่ผ่านมา ตอนนั้นมันหาที่อยู่ไม่ได้อัดแน่นไปหมด เราก็อต้องให้ไปอยู่ตามความจำเป็นๆ ที่นี้เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วต้องออก หมดความจำเป็นแล้วออก ใครอย่ามาตื้อไม่ได้นะกับเรา

(หมอ้วนเขาไปตรวจสอบแล้วได้มาใหม่เครื่องมือตาของหลวงตา รายชื่อโรงพยาบาลที่ได้รับเมตตาจากองค์หลวงตา นับเฉพาะเครื่องมือตา ๑.โรงพยาบาลอุดรธานี ๓๘ ล้าน ๕ แสนบาท ๒.ศูนย์ปิ่นแก้วและรักษาสุขภาพตานครเวียงจันทน์ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนลาว ๓๐ ล้านบาท ๓. โรงพยาบาลบุรีรัมย์ ๖ ล้านบาท ๔. โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ คณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ๘ ล้าน ๑ แสนบาท ๕. โรงพยาบาลศรีนครินทร์ คณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น ๖ ล้าน

๘ แสนบาท ๖. โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก ๙ ล้าน ๕ หมื่นบาท ๗. โรงพยาบาลจังหวัดอุดรดิตถ์ ๔ ล้าน ๓ แสนบาท ๘. โรงพยาบาลจังหวัดเลย ๙ ล้าน ๖ หมื่นบาท ๙. โรงพยาบาลจังหวัดหนองบัวลำภู ๒ ล้าน ๕ แสนบาท ๑๐. โรงพยาบาลพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร จังหวัดสกลนคร ๕ ล้าน ๕ แสน ๒ หมื่นบาท ๑๑. โรงพยาบาลค่ายประจักษ์ศิลปาคม จังหวัดอุดรธานี ๓ ล้าน ๙ แสน ๒ หมื่นบาท ๑๒. โรงพยาบาลหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ๙ ล้านบาท ๑๓. โรงพยาบาลจังหวัดเพชรบูรณ์ ๖ ล้านบาท ๑๔. โรงพยาบาลโพธาราม จังหวัดราชบุรี ๒ ล้าน ๒ แสนบาท ๑๕. โรงพยาบาลสมเด็จพระสังฆราช องค์ที่ ๑๗ อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ๑ ล้าน ๘ แสนบาท ๑๖. โรงพยาบาลจังหวัดนครปฐม ๒ ล้าน ๕ แสนบาท ๑๗. โรงพยาบาลสัตว์ คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ๒ ล้าน ๗ แสน ๕ หมื่นบาท

รวมทั้งหมด ๑๗ โรงพยาบาล คิดเป็นเงินมูลค่าทั้งหมด ๑๔๘ ล้านบาทถ้วน (๑๔๘ ล้าน เฉพาะตาเท่านั้น ตาอย่างเดียวนะ ๑๔๘ ล้านบาท เฉพาะตา อันอื่นไม่นับ ก็เงินเราไม่มี ออกหมดเลย เราไม่เก็บ ช่วยโลกทั้งหมดไม่เก็บ มีเท่าไรออกหมดเลยอย่างที่ว่า ออกทางนั้นออกทางนี้ทั่วประเทศไทย ที่เข้าก็มีแต่ทองคำ ทองคำนี้เข้าคลังหลวงทั้งหมด เวลานี้คลังหลวงทองคำได้เท่าไร (๑๑ ตัน เท่ากับ ๑๑,๕๗๒ กิโลกรัม)

นี่ทองคำ อันนี้เข้าคลังหลวงทั้งสิ้น ๑๑,๕๗๒ กิโลกรัม ทองคำที่เข้าคลังหลวงแล้ว ๑๑,๕๗๒ กิโลกรัมเข้าคลังหลวง (รวมทั้งเข้าและไม่เข้าครับ) ไม่เข้าก็จะเข้า คือมันรอจะเข้าพอได้จังหวะปีบจะเข้า ให้ออกไปอื่นไปไม่ได้ คอเราขาดเลย ลงได้ลั่นคำสั่งตรงไหนจะเคลื่อนไปไม่ได้ ทองคำทุกบาททุกสตางค์จะเข้าทั้งหมดไม่รู้ไหลไปไหนเลย ส่วนดอลลาร์ก็อย่างว่า คือแยกออกช่วยเงินไทย สำหรับทองคำร้อยทั้งร้อยตลอด นี้ก็ได้เท่าไร ๑๑,๕๗๒ กิโลกรัม น้ำหนักของทองคำที่เข้าคลังหลวงนะ ที่ยังไม่เข้ารออยู่ก็เรียกว่าเข้าว้างนั่นเลย เพราะไม่ไปไหนจะเข้าทั้งนั้นรอจังหวะ คือหลอมหล่ออะไรเรียบร้อยเป็นแท่งๆ แล้วเข้า ถ้ายังไม่พอที่จะหลอมก็ต้องรอเสียก่อน พอหลอมเสร็จแล้วเป็นแท่งๆ แล้วเข้าๆ เป็นจังหวะ เรียกว่าเข้าหมด เมื่อวานนี้ก็ให้คุณชายเขาไป เยอะนะทองคำอย่างที่ว่างานวันที่ ๑๒ ก็ได้ทองคำตั้ง ๑๒ กิโลกรัม ที่ได้ก่อนหน้านั้นมารวมไปเมื่อวานนี้ เยอะ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ